

get: at sikre en så optimal og bedst mulig udnyttelse af de offentlige byfornyelsesmidler, som det overhovedet er muligt.

Jeg er også enig i, at der er behov for en forbedret incitamentstruktur i byfornyelsesloven. Byfornyelsesmidlerne kan anvendes bedre, kan anvendes mere målrettet. Der bliver investeret mange penge i byfornyelse, og det er derfor alt afgørende, at investeringerne bliver brugt rigtigt. Vi skal have mere byfornyelse for hver investeret krone. Der er stadig væk brug for investeringer i byfornyelse, og der er stadig væk mange problemer at rette op på i byerne, ikke mindst i den by, vi befinder os i, København.

Med byfornyelsesloven har vi da også et godt værktøj til at bryde de onde cirkler i mange socialt belastede byområder. Der skal iværksættes en målrettet indsats over for konkrete by- og boligområder, der er truet af en ond spiral med skæv beboersammensætning og fysisk nedslidning. Men det skal samtidig sikres, at den del af befolkningen, der stadig væk bor i utidssvarende boliger, får rettet op på deres situation inden for en overskuelig fremtid.

I begyndelsen af det 21. århundrede er der f.eks. stadig væk næsten 200.000 boliger, der er utidssvarende. 200.000 boliger uden elementære forhold som bad og toilet. De 60.000 af dem befinder sig i Københavns Kommune. Det er simpelt hen for dårligt. Og når jeg siger det, så er det, fordi jeg meget gerne vil have, at også forslagsstillerne forstår, at når jeg står her og siger, ja, vi skal kigge på incitamentstrukturen, så betyder det ikke, at vi skal have mindre ud af det. Tværtimod, vi skal have mere for de samme penge.

Der er gode grunde til at lægge offentlige kroner i byfornyelsen, men vi skal være bedre til at styre udgifterne, så kronerne gør mest muligt gavn. Regeringen har taget initiativ til at effektivisere byfornyelsen. I november måned fremlagde vi en budgetanalyse, som simpelt hen hedder »Mere effektiv byfornyelse: en budgetanalyse«. Regeringens målsætning hermed er netop at forbedre aktørernes tilskyndelse til at holde udgifterne nede, til at sikre en effektiv byfornyelse, så hver afsat krone giver større effekt med øget vægt på en helt basal renovering og fornyelse.

Med den ny byfornyelseslov, som blev vedtaget i 1998, kom der en hel række nye redskaber til en helhedsorienteret indsats, og det er i og for sig ret godt, ret visionært tænkt af Fol-

ketinget. Den blev vedtaget med et bredt flertal, skal jeg så også sige, og det er der jo god grund til at anerkende.

Men det, der ikke skete ved den nye byfornyelseslov, er, at man faktisk ikke kikkede på incitamentstrukturen; man kiggede ikke på byrdefordelingen mellem aktørerne i byfornyelsen, altså ejere, lejere, stat og kommune. I bemærkningerne til byfornyelsesloven er det derfor anført, at en arbejdsgruppe med deltagelse af Finansministeriet og By- og Boligministeriet skal drøfte de mulige, nye, økonomiske og styringsmæssige redskaber i byfornyelsen.

Jeg vil slutte med at sige til forslagsstillerne og til Folketinget her, at de vurderinger om en anden form for incitamentstruktur er noget, der drøftes i regeringen, er noget, der drøftes i regeringspartierne med henblik på et udspil i næste folketingssamling. Det skal sikre en lidt mere præcis incitamentstruktur i byfornyelsesloven.

Med de ord vil jeg godt afvise forslaget her. Jeg synes ikke, det er godt skruet sammen. Det er muligt, det er lavet i en god mening. Det skal jeg ikke kunne vurdere, men i hvert fald er det ikke set fra regeringens side hensigtsmæssigt, tilfredsstillende eller godt at tage en del ud og så køre på en bestemt del, for der er ret mange incitamenter, og der er ret mange skruer, der skal skrues på, for at nå det mål, vi gerne vil: bedre og mere byfornyelse. Det har borgere brug for. De borgere, der bor i den nedslidte del af boligmassen har brug for, at Folketinget interesserer sig for det her.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FRI):

Det var jo en forventelig tale, by- og boligministeren holdt, men jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, når nu ministeren mener, at der skal gøres noget ved byrdefordelingen: Hvordan kan det gå til, at man ikke er i stand til i By- og Boligministeriet eller i regeringen at handle eller ikke har kunnet handle før?

Eksemplerne på, hvordan pengene er brugt uhensigtsmæssigt – og det har ministeren selv lige redegjort for – er alenlange, og den tid, det har fundet sted, de eksempler, man har haft, de undersøgelser, man har haft, er alenlange, og så vil jeg godt spørge ministeren helt direkte: Hvad er det så for nogle incitamenter, hvad er det for nogle skruer, som ministeren har, som afviger fra det, der ligger i forslaget?